

เทศน์เช้า วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ธรรมะนะ ธรรมะถ้าเข้าถึงหัวใจใครนะ จิตใจเป็นสาธารณะมันไม่มีความคิดอย่างนั้นหรอก มันเปรียบเหมือนโรงพยาบาล ผู้อำนวยการโรงพยาบาลเขาต้องการเอาคนไข้ไว้ในโรงพยาบาลใหม่ ในโรงพยาบาลของเขานี้ละ เขารักษาให้แล้วเขาจะให้กลับบ้านนะ เขาจะให้กลับบ้าน เขาจะให้ยาไปกินที่บ้าน ให้รักษาที่บ้าน เพราะโรงพยาบาลมันแน่น โรงพยาบาลเป็นที่รับผิดชอบ

ไอ้นี้ก็เหมือนกัน “มหาเราๆ”...มันไม่ใช่ เรามีแต่ว่า “เอาชีดไปฟัง.. เอาชีดไปฟัง” ที่นี้มันจะมหาเราละ มันไม่มีเตียง เตียงมันสั้น แล้วบอกจะมหาเราละ กิดผิด มีไหมนี่ เพราะเตียงมันสั้น มันไม่มีที่จะให้พักแล้ว แต่ที่ว่าเพราะว่าจะมหาเรา แต่ไม่ใช่ เวลาพูด เราพูดถึงนะ โรงพยาบาลนั้นจ่ายยาถูกหรือจ่ายยาผิด ยาที่จ่ายไปแล้วมันเป็นคุณสมบัติกับโรคนั้นใหม่ ถ้ายาอันนั้นนะ ถ้าเป็นคุณสมบัติของโรค เราพูดตรงนี้ เราพูดถึงว่าไอ้กระบวนการรักษานั้นถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง ถ้ากระบวนการรักษานั้นถูกต้อง โรคนั้นมันจะหาย

โรงพยาบาลมี ๒ ชนิด โรงพยาบาลหนึ่ง โรงพยาบาลที่เป็นคุณธรรม เขาจะรักษาคนไข้ให้หาย แล้วเขาจะเอาคนไข้กลับไป แต่โรงพยาบาลอีกโรงพยาบาลหนึ่ง เพื่อผลประโยชน์ของเขา เขาเลี้ยงไข้ของเขา เขาต้องการดึงคนให้เข้าไปในโรงพยาบาลของเขา อันนั้นมันความเห็นของเขา นั่นเรื่องของผู้ที่มิคุณธรรมไม่มีคุณธรรมในหัวใจ

แต่เรื่องสัจจะความจริงมันเป็นสัจจะความจริงนะ สัจจะความจริง เวลาเราพูดถึงว่าถูกหรือผิด ยานี้ถูกหรือผิด คำว่า “ถูกหรือผิด” คูสิ เวลาที่กฎฐิมานะของคน.. นรกสวรรค์ไม่มี ภพชาติไม่มี สรรพสิ่งทั้งหลายไม่มี.. มันมีลัทธิ มันมีแนวคิดอยู่ ๒ แนวคิด แนวคิดหนึ่งบอกว่าภพชาติไม่มีหรอก ชีวิตนี้แล้วสูญ อีกแนวคิดหนึ่งคือว่าจิตนี้ตายตัว ต้องเกิดตายตัวไป...มันเป็นไป

ไม่ได้! มันเป็นที่ผิดทั้ง ๒ ทาง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพอตรัสรู้ธรรมขึ้นมาถึง ปฏิเสธทั้ง ๒ ทางเลย ปฏิเสธทิวฏฐิตีความเห็นที่ไม่มี กับทิวฏฐิตีความเห็นที่ว่าคงที่ พระพุทธเจ้า ปฏิเสธหมด

ทีนี้ในการประพาศปฏิบัติของเรานั้นเป็นอย่างนี้ นี่พูดถึงในวิภูษะ พูดถึงการเวียนตาย เวียนเกิด ถ้าพูดถึงเราบอกว่าจิตนี้เป็นอาตมัน เขาบอกว่าคนสอน พระเราสอน สอนจนศาสนา พุทธเจ้าเป็นอินดู อินดูเข้าไปต้องไปอยู่อาตมัน นี่พระพุทธเจ้าก็ปฏิเสธ ถ้าเป็นอาตมัน พระพุทธเจ้าจะนิพพานได้อย่างไร จิตนี้จะเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร บอกจิตนี้ตายแล้วสูญๆ จิตมัน ไม่มี...ไม่มีแล้วมันมาจากไหน นั่งอยู่นี้มาจากไหน จิตนี้มันมาจากไหน? จิตมันมีของมัน โดยธรรมชาติของมัน

ศาสนาพุทธ มัชฌิมาปฏิปทา ทางสายกลางระหว่างที่ว่าสิ่งที่ไม่มีเลย กับสิ่งที่คงที่ แต่สิ่งที่ไม่มีเลย จิตมันจะมาได้อย่างไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุพเพนิวาสานุสติญาณย้อน อดีตชาติไป แล้วพูดถึงพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย นี่มันต่อเนื่องกันมาอย่างไร ถ้ามันต่อเนื่องมาได้ใช่ไหม เราทำบุญของเราในชาตินี้ ชาติหน้ากับชาตินี้ก็ตัดขาดกันไป ภพชาติเกิดมาเราก็มีเท่าเรา เรามีเท่านี้ไง ทำไมนิสัยคนไม่เหมือนกัน ทำไมลูกพ่อแม่เดียวกัน ทำไมจิตออกมาไม่เหมือนกัน เห็นไหม ดีเอ็นเอตรวจออกมา ทางร่างกาย พันธุกรรม ของพ่อแม่หมดเลย แต่จิตใจไม่ใช่! จิตใจไม่ใช่! เพราะปฏิสนธิวิญญาณมันมาของมันเอง มันมา เพราะสายบุญสายกรรมของมันมาเอง แต่เวลามาเกิดต้องอาศัยเกิดจากไข่ของแม่ พอตรวจดีเอ็นเอมาเป็นของพ่อแม่หมด ใอันี่มันเรื่องธรรมชาติของโลก แต่จิตใจนั้นไม่ใช่ ในเมื่อมันมา มันถึงไม่เหมือนกัน ไม่มานี้มันมาจากไหน แล้วถ้าคงที่ๆ คงที่พระอรหันต์เกิดได้อย่างไร ถ้าคงที่ ศาสนาพุทธไม่มี.. ศาสนาพุทธไม่มี

อาตมัน มันตายตัว กรรมมันตายตัวๆ...กรรมไม่ตายตัว! กรรม คือการกระทำ กรรมดี กรรมชั่วใจ กรรมดีกรรมชั่วมันเป็นกรรมดีกรรมชั่วของมัน แล้วพอปฏิบัติไป ครูบาอาจารย์ที่ไม่เป็น ที่เราบอกผิดๆ เพราะอะไร ผิดเพราะต้องชี้เป้าหมายให้มันถูกต้อง เป้าหมายเรา ถ้าเป้าหมายเราถูกเราเข้าถึงเป้าหมายนั้นได้ใช่ไหม

นิพพานว่าง! ว่างๆ! ว่าง ใครเป็นเจ้าของความว่าง? พระโศดาบั่นว่างอย่างไร? พระ
สัทธาคามีว่างอย่างไร? พระอนาคามีว่างอย่างไร? พระอรหันต์ว่างอย่างไร?

นิพพานเป็นคงที่ นิพพาน พวกกันเข้าไปเที่ยวนิพพาน นิพพานมีขอบเขต...ผิดทั้งหมด!
เห็นไหม มันก็ลงอันนี้

ถ้าพระอรหันต์ จิตเป็นอย่างนั้นๆ ถ้าจิต มีจิต มีภพ

หลวงตาท่านพูด “จุดและต่อม” สถานที่ที่เป็นตัวภพ ตัวภพคือตัวมี ตัวมีที่ว่าจิตที่เกิดตายๆ
ถ้าไม่มีปฏิสนธิจิต ความคิดมาจากไหน? สุขทุกข์มาจากไหน? จริตนิสัยมาจากไหน? ความเห็น
ของตัวมันมาจากไหน? มันมาจากภพ มันมาจากปฏิสนธิจิต ภพที่เรามองไม่เห็น ภพที่เป็นธาตุรู้
สสาร คูลี ชีวะ สสาร ธาตุรู้ อวิชชา ธาตุรู้ ธาตุกรรม

หลวงตาท่านบอก “ธาตุกรรม ธรรมธาตุ” ถ้าเป็นธรรมธาตุมันมีความรู้สึกลอยๆ แต่มันเป็น
สมมุติบัญญัติ วิมุตติ สมมุติ เดิมมันเป็นสมมุติทั้งหมด สสารเป็นสมมุติ คำว่า “สมมุติ” พระนี้
สมมุติ เวลาสมมุติ สมมุติจนพวกทุกข์จนเข้ญใจ โคนหัวห่มผ้ากันแล้วก็ออกเรียไรกัน.. สมมุติ
ซ้อนสมมุติไง สมมุติตามความเป็นจริง สมมุติคือมีอุปชฌาย์บวชขึ้นมาเป็นพระโดยสมมุติ เป็น
สมมุติสงฆ์ นี่เป็นสมมุติอันหนึ่ง สมมุติโดยข้อเท็จจริงในวัฏฏะ

แต่สมมุติคือพระปลอมนะ พระปลอมมัน โคนหัว มันก็เอาผ้าเหลืองห่ม มันก็ออกเรียไร
ดั่งค์ อันนั้นก็สมมุติใหม่ เป็นพระใหม่ มันเป็นพระปลอม มันปลอมใหม่ แล้วเราบวชมาจริงๆ นี่
ปลอมใหม่...ปลอม! บวชมาก็ปลอม เพราะสมมุติสงฆ์ มันยังเวียนตายเวียนเกิดอยู่ มันปลอมโดย
สมมุติ แต่มันจริง! จริงตามสมมุติเพราะอะไร เพราะมันมีอุปชฌาย์อาจารย์ อุปชฌาย์อาจารย์ยก
เข้าหมู่โดยถูกต้องตามกฎหมาย ตามธรรมและวินัย

สิ่งที่เป็นธรรมวินัย พระพุทธเจ้าวางบัญญัติไว้ ธรรมวินัย เคารพธรรมวินัย.. ไม่เหยียบย่ำ
ธรรมวินัยไป ถ้าไม่เหยียบย่ำธรรมวินัยไป สิ่งที่ทำมันผิดธรรมวินัย คือผิดถูกมันอยู่ตรงนี้ไง
นี่ไง ที่ว่ายาๆๆ นี่

นี่ไม่ได้โอ้อวดใครเลย เพียงแต่บอกผิดบอกถูกว่าศาสนาเสื่อม เสื่อมที่ใจของคนนะ
ใจของคนมันเข้าไม่ถึงศาสนา ถ้าใจของคนเข้าถึงศาสนานะ ศาสนามันเสื่อมได้อย่างไร ถ้า

ศาสนาไม่เลื่อม การกระทำของเรา คุณิ เรามีความเมตตาธรรมทั้งนั้นนะ เราเป็นพ่อเป็นแม่คน เรา สงสารลูกเราไหม เราต้องการให้ลูกเราเป็นคนดีใหม่ แล้วลูกเรามาประพฤติไป เรารู้เลยถ้ามันทำ ไปอย่างนี้มันจะเสียนิสัย ทำอย่างนี้ไป เป้าหมายมันจะไปทางที่ผิด เพราะเป้าหมายมันผิด แล้ว บอกให้มันถูกนี่อิจฉาตรงไหน? อิจฉาตรงไหน? มันไม่อิจฉาใครเลยนะ แต่บอกถูกบอกผิด ถ้า ถูกก็คือเข้ากับถูก ถ้าผิดก็คือเข้ากับผิดใช่ไหม

ถ้าบอกว่าถูก ถ้าว่างๆ ว่างๆ บอกอะไรก็ว่างหมด...มันไม่มีสตินะ ถ้ามีสตินะ ความว่าง สมารินะ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ แม้แต่ขั้นของสมาธิมันมีหลาย มีกลาง มี ละเอียด ละเอียดเข้าไป อัปปนา สักแต่ว่ารู้ คำว่า “สักแต่ว่ารู้” เราก็กว้างยาสลบใจ เป็นโรคเอ๋อ.. เอ๋อ.. สักแต่ว่ารู้ นี้โลกคิดกันอย่างนั้นไง มันเทียบ เห็นใหม่ สักแต่ว่ารู้ ไม่ใช่เอ๋อ!

“สักแต่ว่ารู้” สติพร้อมนะ สติรวมใหญ่ สติพร้อมหมดเลย นี่สมาธิมันเป็นอย่างนั้น แล้วนี่ ว่างๆ ว่างๆ.. แม้แต่สมาธิมันก็มีขั้นของมันใช่ไหม โสคานันก็มีขั้นของมัน โสคานัน สกิทาคามี อนาคามี ความว่าง ว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ ว่างอย่างไร ความว่าง ความรู้ว่าว่างอย่างไร พอเป็นความว่างๆ เพราะธรรมะเป็นความว่าง พวกเราก็คิดกันเลย เดี่ยวนี้ชาวพุทธเขาไปนิพพานกันหมดเลย พระพุทธเจ้าสอนให้เป็นความว่าง เราก็กว้างอยู่ว่าสบายแล้ว ทำไมต้องไปวัดไปวา... ใ้อ้างอย่างนี้ ว่างแบบขี้ลอยน้ำนะ ว่างแบบขี้ลอยน้ำ ว่างแบบในวิญญูะ เรายังเวียนตายเวียนเกิด มันว่างเพราะ ปฏิเสธ ว่างเพราะอวิชชามันครอบงำ อวิชชามันมีปัญญา มีความละเอียดมากกว่าหัวใจของเรา มันหลอกเรา เราก็กว้างอยู่ในอวิชชาอย่างนี้ แล้วบอกว่างๆ ว่างๆ อย่างนี้.. เราเป็นคนดีแล้วไปวัด ทำไม.. ใ้อี้อย่างนี้มันดีเพราะบุญกรรมนะ ไม่มีบุญไม่มีกรรมไม่มาเกิดเป็นมนุษย์หรือ

การเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์สมบัติ อริยทรัพย์มากเลย คุณมนุษย์กับสัตว์สิ เวลาสัตว์ สัตว์นั้นะ ในสมัยพุทธกาลนะ พวกสัตว์ พวกวัว พวกควาย เวลามันตายนะ มันมาเข้านิมิต บอกว่าเกิดเป็น มนุษย์นี่นะ มันมีกฎหมายรองรับ มีทุกอย่าง มีพ่อ มีแม่ มีสังคมเขาเอื้ออาทรกัน เกิดเป็นสัตว์นั้นะ ต้องไถนา ต้องตากเกวียนนะ แล้วจะต้องเอาอกเอาใจเขา เพราะถ้าทำไม่ถูกใจเขาเขาก็ตี เขาก็ เหมียน สุดท้ายแล้วนี่ตายแล้ว มนุษย์เขามีโอกาสได้ทำบุญ เราเป็นสัตว์นั้นะ เห็นเขาทำกันนะ อยากรจะมีสิทธิเสรีภาพอย่างนั้น ไม่อยากให้โดนเจ้าของคอยบีบบังคับ เจ้าของดีเขาก็เลี้ยงให้เรามี ความสุข เจ้าของไม่ดีเขาก็ทำร้ายเราตลอดเวลา แล้วเราไม่มีโอกาสได้ทำบุญ สัตว์มันมองเห็นเรา

มันก็รู้ แต่มันไม่มีโอกาส ความรู้สึกมันมี แต่มันทำไม่ได้ เพราะอะไร เพราะสถานะของสัตว์ สัตว์ใคร่จกาน

ถ้าตายแล้วขอนะ เวลาพวกนี้ตายแล้ว เขาจะเอาทำอาหาร ทำเนื้อสัตว์เอาไปถวายพระ ขอให้ฉันเกิด ขอให้ฉันให้หน่อยหนึ่ง เพราะอะไรรู้ไหม เพราะคนเขาทำคุณงามความดีกัน เป็น สัตว์นะมันไม่มีอะไรเป็นคุณงามความดี มันมีแต่เนื้อหนังมังสา สัตว์มันมีเนื้อหนังมังสาเป็นคุณ เป็นประโยชน์ของมัน ขอให้ฉันให้หน่อยนะ ขอให้ใ้บุญกุศล ให้ไปเกิดเป็นมนุษย์เกิด ให้เกิด เป็นมนุษย์...นี่พระไตรปิฎกก็มี ในสมัยปัจจุบันนี้ก็มี ในสมัยปัจจุบันนี้สัตว์มันก็คิดเป็น แล้วเรา เกิดเป็นมนุษย์ เรามีกฎหมายรองรับ การรังแกกัน การทำผิดกฎหมายอาญา การทำร้ายร่างกายกัน มันผิดหมดนะ สมบัติเราใครลักก็ไม่ได้ เพราะอะไร เพราะมันผิดกฎหมาย นี่เราเกิดเป็นมนุษย์ นี่ มนุษย์สมบัติ มันมีคุณค่ามากขนาดนี้ แต่เราพูดถึงว่าพอเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา คุณค่าของใจ มันมากกว่านี้อีกมหาศาลเลย สิ่งอย่างนี้มันมีอยู่แล้ว

มนุษย์สมบัติ เพราะมีบุญพาเกิดมาถึงได้เกิดมาเป็นมนุษย์ แต่พอเกิดเป็นมนุษย์มาทำไม เราต้องทุกข์ยากล่ะ ทำไมทำงานทำไมเดือดร้อนล่ะ เราเดือดร้อนเพราะอะไร เราเดือดร้อนนี่มัน เป็นอริยสังข์ มันเป็นความจริงใจ ทุกข์นี้มันเขย่าหัวใจเราให้เราสะเทือนหัวใจใจ ทุกข์เป็นความ จริง แล้วมันจะออกจากทุกข์ไหม มันจะสู้กับมันไหม มันจะหลงระเริงไปกับโลก ทุกข์ๆ ทุกข์ แล้ววางไว้ ทุกข์เก็บไว้ได้หัวใจ แล้วก๊ว้งเดินเล่นกระโดดไปหาความสุขทางโลกกัน.. อะไรเป็น ความสุข? เป็นความสุข ไปเที่ยวชายทะเล มันก็ไปนอนตากแดดอยู่นั่น.. อะไรมีความสุข? มันไป เที่ยวเขาๆ สัตว์มันก็อยู่ในเขา สัตว์ก็อยู่ในป่า ไปเที่ยวเขากัน สัตว์ป่ามันก็อยู่ในป่า.. มันมี ความสุขไหม? มันเป็นความคิดของเรา มันเห็นของเราเท่านั้นนะ ไอ้คนที่มันอยู่พื้นที่ นั้นนะมันมีความสุขไหมล่ะ.. นี่พูดถึงว่าอะไรมีความสุขเราก็แสวงหากันไป

เราเอาทุกข์มาเขย่าอยู่แล้วนะ แต่เราปฏิเสธกัน เราไม่เข้าใจกัน เราไม่ได้เผชิญกับมัน พระพุทธเจ้าถึงบอกให้เผชิญกับทุกข์ “ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ” ทุกข์ควรกำหนด สู้มัน.. ชีวิตนี้คืออะไร? ชีวิตนี้เกิดมา เกิดมาทำไม? ที่ว่ามนุษย์สมบัติๆ เกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วมนุษย์มี คุณค่า แล้วธรรมชาติเขาเราตลอดเวลา ครูบาอาจารย์ท่านเตือนตรงนี้ไง ท่านให้เตือน ชีวิตนี้คือ อะไร? ชีวิตทำเพื่ออะไร? เพื่อเราสะเทือนใจ สะเทือนใจมันจะได้กลับมาค้นหาเราไป ไม่ต้องไป หาข้างนอก

แล้วพอปฏิบัติไป พอเข้าธรรมะแล้ว ว่าง.. ว่างอย่างไร? ทำสมาธิ สมาธิอย่างไร? ศิลสมาธิ ปัญญา ไม่มีสมาธิมันจะเกิดมรรคญาณได้อย่างไร ไม่มีสมาธิ มรรค ๘ นักเรียนส่งหน่วยกิตไม่ครบ อาจารย์คนไหนมันให้ผ่านบ้าง มรรค ๘ มันมีสัมมาสมาธินะ สัมมาสมาธิ สัมมาสติ สัมมาปัญญา มันมีครบนะ หน่วยกิตไม่ครบนะ ใครมันให้ผ่านวะ แล้วบอกนุ่นไม่ต้องทำ นี่ไม่ต้องทำ ว่างประสามันก็ว่างซี้ลอยน้ำไง แล้วพอไปนิพพาน นิพพานก็คงที่อีก เป็นอตตไปอีก... อตตาก็ไม่ใช่ อตตาคือเป็นภพ ว่างก็ไม่ใช่ แล้วความจริงเป็นอะไร?

ธรรมธาตุเห็นไหม เพราะอะไร เพราะว่าสมมุติบัญญัติ วิมุตติ สมมุตินี้คุยกันได้ด้วยภาษาสมมุติ บัญญัติคือธรรมของพระพุทธเจ้า คุณิ พระเราไปต่างประเทศ เวลาสวดบาลีเหมือนกันหมดเลย สวดมคธนี้บัญญัติ พระพุทธเจ้าบัญญัติ ทั่วโลกพูดภาษาเดียวกันหมดเหมือนภาษากลาง แล้ววิมุตติละ วิมุตติไม่มีเหรอ วิมุตติไม่มีทำไมตรวจสอบกันได้ ธรรมสภาจณา เอตัมมังคลมุตตมัง ครูบาอาจารย์เราออกมาจากป่าจากเขา เวลาพูดธรรมะกันนะ ทั้งชีวิตเลยนะ วิทยานิพนธ์ของใครของมันนะ เวลาประสบการณ์ของใคร เวลาทางปฏิบัติถึงที่สุดขณะจิตที่มันพลิก นั้นนะ อันนั้นของจริง พอของจริงขึ้นมาะ เป็นอย่างนั้น ของจริงนะ ผู้ที่มีวิมุตติกับวิมุตติคุยกันรู้เรื่อง แล้วถ้าไม่เป็นวิมุตติ มันพูดออกไป นี่นิพพานว่างๆ...ว่างก็อวกาศมันก็ว่าง ถ้าว่างนะ จักรวาลมันว่างแล้ว โลกนี้ลอยอยู่บนอะไร มันก็ว่างของมัน แล้วใครเป็นเจ้าของมันนะ มันก็เวียนตายเวียนเกิด ว่างมันก็หมุนไปนะ

เฮ้อ.. คงที่ มีอะไรคงที่ ของสิ่งใดมีคงที่บ้าง นี่พระพุทธเจ้าสอนเรื่องอนัตตา มันต้องแปรสภาพทั้งหมด อตตาคืออนัตตา เป็นนิพพานได้อย่างไร? อตตาก็ไม่ใช่นิพพาน อนัตตาก็ไม่ใช่นิพพาน...นิพพานก็คือนิพพาน

มันตรงตัวอยู่แล้วไง นิพพานเป็นอย่างไร? ว่างๆ ว่างๆ...ว่างบ้างมีเหรอ!

แล้วพอบอกไปก็บอกอิจจๆ...มันไม่ใช่อิจจ

ศาสนานี้มีคุณธรรมมาก ศาสนานี้มีคุณค่ามาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาทอดธุระเลย เพราะอย่างไรไง วิมุตติกับโลกเขาเป็นสมมุติ เขาคุยกันด้วยภาษาสมมุติ แล้วบอกจะเอาวิมุตติมาตีแม่ มันเป็นภาษานอกจินตนาการ นอกความคิด นอกเหนือทุกอย่างเลย

แล้วเอามาสื่อได้อย่างไร เพียงแต่บอกวิธีการที่เราจะเข้าไปถึงเป้าหมายนั้น พอบอกวิธีการเข้าถึงเป้าหมายนั้น เราก็เอาวิธีการนั้นมาวิเคราะห์วิจัยกัน เอาวิธีการมาคุยกันนะ “ของฉันทุกๆ”

อาหารของใครเลอเลิศในโลกนี้? ในโลกนี้ ชนชาติ วัฒนธรรมที่เขาเป็นอาหารนะ อาหารของใครดีกว่าของใคร มันเป็นวัฒนธรรมของเขาใช่ไหม มันเป็นภูมิประเทศของเขาใช่ไหม มันเป็นเรื่องที่ความจำเป็นของเขาใช่ไหม ของใครดีกว่าของใคร? แต่เวลากินขึ้นมามันอิมไหม มันดำรงชีวิตได้หรือเปล่า สิ่งที่มีชีวิตอันนั้นได้ต่างหาก วิธีการก็คืออาหารนั้นนะ สิ่งที่ว่าอาหารดำรงชีวิตนะ ของใครดีกว่าของใคร? แล้วใครอิจฉาใคร? มันอิจฉา เขากินอร่อย วัฒนธรรมของเขา เขาเข้าใจของเขา แล้วเราบอกว่าไม่ดีๆ เราจะเอาวัฒนธรรมของเราไปขัดเคียดให้เขา แล้วเขาจะมีความสุขได้อย่างไร เขาไม่มีความสุขหรอก แต่ถ้าเขาทำวัฒนธรรมของเขา แต่เราบอกทำวัฒนธรรมของเขาให้เขาถึงที่สุด ให้เขาถึงเป้าหมายนั้น...มันอิจฉาตรงไหน? มันอิจฉาตรงไหน? ไปอิจฉาใคร? โรงพยาบาลกูแน่นนะ เติงกูไม่มีจะให้นอนหรือก ไม่ต้องมาหรือก ไม่ต้องมาอิจฉาเขา แล้วก็ให้เขามาทำบุญกับเรา...ไม่ใช่.. ไม่ใช่.. ไม่ใช่หรือก

สิ่งที่เกิดขึ้นมานี้ะ มันเป็นอสรพิษ บังคับเงินทองเป็นอสรพิษ “อานนท์.. อสรพิษมันกัดหัวใจคนที่ชั่วช้าลามก” คนที่ชั่วช้าลามกมันเห็นลางสังการะแล้วมันโมฆบุรุษ มันโง่ มันตายเพราะเหยื่อ แต่ผู้ที่หัวใจเขาเป็นธรรม นี้อสรพิษ ไขมันเป็นประโยชน์ คุณิ คุณสภากาชาดเขาเอามาทำเซรุ่ม เอาอะไรมาทำเซรุ่ม ก็เอาพิษงูมาทำเซรุ่ม อสรพิษ เรารู้จักอสรพิษ เราใช้มันเพื่อประโยชน์กับโลก โลกเขาต้องการใช้ เราก็ใช้เพื่อประโยชน์ของมันใช่ไหม แล้วใครไปแสวงหาใครไปเอาอสรพิษมากอดไว้เพื่อเป็นอันตรายกับตัว เงินเป็นอสรพิษนะ ลางสังการะ “โมฆบุรุษตายเพราะลาง” โมฆบุรุษ คนโง่ คนเขลา ตายเพราะเหยื่อ แล้วมึงจะไปกินเหยื่อทำไม คำว่า “เหยื่อ” ไม่ใช่ความจริงใช่ไหม แล้วพูดอย่างไรว่ามันอิจฉาตัวอื่น แต่พูดถึงเป้าหมายต่างหากละ พูดถึงเป้าหมาย พูดถึงสิ่งจะความจริง พูดถึงศาสนา

ศาสนาของเรามีคุณค่ามาก เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ทอดธุระเลขนะ ครูบาอาจารย์บรรลุนิพพานขึ้นมา มันวิมุตติไปแล้ว เหมือนคนบ้า.. เหมือนคนบ้า.. ฟังสิว่า เหมือนคนบ้า เพราะมันรู้ลึกอันนั้นคนเดียว รู้ยู่คนเดียว พระพุทธเจ้านะ พอพระอัญญาโกณฑัญญะตรัสรู้ธรรม “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ! อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ!” ดีใจมาก เพราะอะไร เพราะมันมีพยานใจ เราอยู่คนเดียว ไม่มีพยาน เราจะพูดกับใคร

เวลาพระโมคคัลลานะลงจากเขาคิชฌกูฏ เห็นเปรต เปรตมันลอยมา แล้วขนมันหลุด ออกไป พอหลุดออกไปมันก็กลายเป็นหลาวกลับมาทิ่มตัวเองร้องโหยหวนที่เขาคิชฌกูฏ เห็น แล้วก็เลย ยิ้ม

พระเห็นด้วย ไปด้วยกันก็บอกว่า “ท่านยิ้มอะไร”

“ไม่พูด ไปพูดต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

พอตกเย็นพบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์นั้นก็ถามขึ้นมาว่า “พระโมคคัล ลานะยิ้มนั้นเพราะอะไร”

“เพราะเราเห็นเปรต เปรตมันลอยอยู่กลางอากาศ เสร็จแล้วด้วยบาปของเขา มันจะขน หลุดออกไปเอง แล้วขนจะเป็นหอกกลับมาทิ่มตัวเอง”

พอพูดต่อหน้าพระพุทธรูป ถ้าพูดต่อหน้าพระพุทธรูป ถ้าไม่จริง พระพุทธรูปจะยอมให้ ผ่านไหม พระพุทธรูปก็บอกว่า “เออ.. เราก็ก็นั่งอยู่ เราเห็นมานานแล้ว แต่เราไม่พูดเพราะมันไม่ มีพยาน แต่ปัจจุบันนี้พระโมคคัลลานะเห็นด้วย” เห็นไหม มันจริงตามพระโมคคัลลานะเห็นนะ จริงๆ แต่เพราะคนมันตาบอด มันไม่มีใครเห็น คนตาดีเห็นอยู่คนเดียว แต่พระโมคคัลลานะ พอ ตาดีขึ้นมา เป็นพยานกัน

นี่ก็เหมือนกัน รู้อยู่คนเดียวเหมือนคนบ้า แต่ถ้าผู้ที่วิมุตติด้วยกันนะ พูดไม่มีผิดเลย ไม่มี ผิดพลาดเลย แต่ถ้าไม่จริง ผิดหมด! ผิดหมด! พอผิดหมดแล้วมันให้ยากให้ยากๆ แล้วศาสนาไป ไหนกันล่ะ แล้วพูดอย่างนี้มันผิดที่ตรงไหน

เวลาเราพูดนะ เรายืนยันกับโยมประจำ ยืนยันกับทุกๆ คนเลย เวลาพระพุทธรูปพูดนะ “มารเอ.. เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ไม่สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ เราจะไม่ยอมปรินิพพาน”

จนวันมาฆบูชา “มารเอ.. บัดนี้ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา มีความเข้มแข็ง กล่าวแก้ คำจาบจ้วง คำตีดินนินทาในลัทธิต่างๆ ในศาสนาพุทธได้ อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะปรินิพพาน”

เห็นไหม พระพุทธเจ้าฝากไว้หรือเปล่า อุบาสก อุบาสิกา ภิกษุ ภิกษุณี ให้สามารถกล่าว
แก้คำจบบ้างของลัทธิต่างๆ ได้ กล่าวแก้ กล่าวสิ่งที่กระทำ เขาจบบ้างทำลายศาสนา กล่าวแก้...
พระพุทธเจ้าฝากกูไว้! เอวัง